oli silmad lahti teinud ja waatas tema peale.

„Noh, kes siis Sind piaks omast tõukanud olema?“ ütles tema toore naeruga.

Kui laps meest naerma nägi, läks hele naerates ka üle tema näu, mis uinumise järel nagu roosike õitses. Mees kohkus ja pööras ennast woodist ära.

„Seesugune usside!“ urises tema.

Siis wõttis tema töö ette ja tallitas selle kallal, näis, nagu oleks tema last, kes healt ei teinud, ära unustanud. Aga wähe aea pärast pööras tema silmad jälle woodi poole ja raputas tuskas pead. Siis tõusis tema üles ja astus woodi juure. Ja waata! Jälle naeratas weikene tema poole, nagu jällenägemise rõõmus. Järsku pööras sadulsepp ennast ümber ja läks töö kallale, arusaamata sõnu oma habeme sisse pomisetes. Lapsel näis maas olemine igawaks minema ja tema hakkas healitsema. Mees ei näinud seda tähele panema ja tallitas oma töö kallal; kui healitsemine aga elawamaks läks, siis astus tema woodi juure ja hüüdis:

„Noh, mis siis nüüd on?“

Ühtigi ei olnud. Lapsel oli igaw ja tema igatses seltsilast, sest kui mees senna astus, siis hakkas tema jälle naerma. Kas oli see tige mees

siin nenda tema meele järel, wõi teadis tema, et ka kõige kurjem tema naeratamise wasta panna ei suutnud? Kes wõib seda ütelda? Olgu peale, laps naeratas kolmat korda ja nüüd ei pööranud mees ennast temast mitte ära, waid jäi seisma ja waatas lapse poole maha.

Kaua seisis sadulsepp selle kena pildi ees. Laps waatas tema poole üles ja pea näitas wälja, nagu räägiksiwad need kaks üht sala-juttu: see mees oma walju, toore näuga ja see laps oma tähtesarnaste ilmasüüta silmadega. — See oli üks kena laps. Tema nägu oli paks ja walge, nagu kuldsed siidi-tukad seisiwad ruuged juuksed ümber pea ja särawad sini-silmad läikisiwad.

Õue poolt kuuldi wenitawaid sammusi. Sadulsepp pööras ennast järsku ja läks töö kallale. Uks läks lahti ja naene astus sisse. Tema ei waatanud oma mehe peale, kes selga tema poole oli pööranud, wõttis lapse woodist ja tahtis tuast wälja minna. Seal pööras mees ennast tema poole ja ütles paha meelega:

„Sellega on aega. Mina lähen päraspoole ise Politseisse“

Naese nukra näu üle käis midagi, nagu rõõmu kiir. Ruttu, nagu kardaks tema, et sõna tagasi wõetud saaks, läks tema tuppa tagasi, pani lapse endise paiga peale, wõttis nurgast ühe tünniku ja